

DOPISY

DOPISY LAICKÉHO SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA

Drazí bratři a sestry ve sv. otci Dominiku!

Otec provinciál mě vyzval, abych vám upřesnil svůj úvodníček, kde jsem mluvil o zasvěcených osobách. Podle skutečnosti a církevního práva jsou v pravém slova smyslu zasvěcené osoby jen sestry a bratři žijící v celibátu v klášteřích.

Krásně však napsal v posledním květnovém OPusculu na straně 15, že otec kardinál Beran – br. Tomáš byl jako člen třetího řádu sv. Dominika plnohodnotným členem řádu.

Chtěl jsem totiž říct, že se pro členství v prvním řádu nemůžu povyšovat. Do prvního řádu jsem byl povolán Bohem bez svých zásluh a denně si uvědomuji, že ideálu, ke kterému jsem byl povolán, mohu jen denně dorůstat, ale v žádném případě si ho nezasloužím. I vy jste byli Bohem povoláni bez vlastních zásluh do manželství, svobodných ve světě ... a konečně i za členy Laického sdružení sv. Dominika.

Nemůžeme tedy porovnávat důležitost svého povolání. Každému z nás bylo dáno Boží prozřetelností. Každého z nás Boží láska potřebuje na místě, kam byl povolán. Každý z nás má své povolání dovršit oslavou Boží jako světci.

Myslím si tedy, že při slavnosti zasvěcených osob, které se už po několik let koná za přítomnosti diecézního biskupa v katedrále, patříte. Vaše zasvěcení nesplňuje požadavky zasvěcených osob podle církevního práva, ale zasvěcením, které jste svými sliby naplnili si zasluhuje pozornost i úctu.

o. Prokop

Slovo pro církevní rok – Lk 11,1: **Pane, nauč nás modlit se.**

6. Snažné prosby

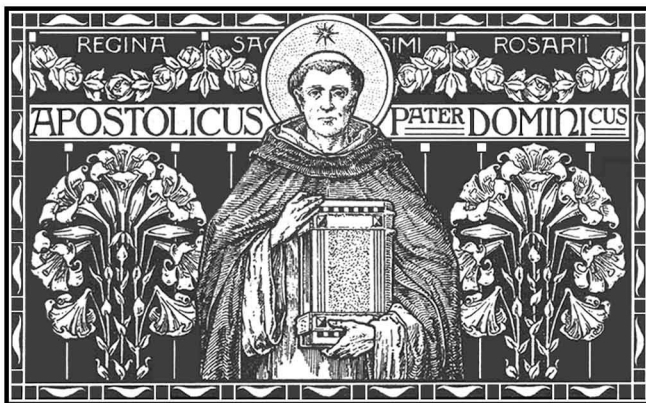
Velmi často jsme mohli pozorovat svatého otce Dominika, jak při modlitbě široce rozepjal paže a ruce ve formě kříže a přitom se snažil stát co možná vzpřímeně. Tímto způsobem se modlil, když Bůh na jeho přímlyvu u sv. Sixta v Římě probudil k životu malého chlapce Napoleona; modlil se takto v sakristii a v kostele během mše svaté. V této poloze byl také pozvednut ze země, jak to vyprávěla zbožná a svatá sestra Cecílie, která přitom byla a s mnoha jinými to viděla. Jako Eliáš, když probudil k životu syna vdovy, roztáhl Dominik svoje paže a položil se na chlapce. Podobným způsobem se modlil, když v blízkosti Toulouse zachránil anglické poutníky před utonutím v řece. Stejně se modlil Pán visící na kříži, paže a ruce rozepjaty, s hlasitým voláním a bědováním, v slzách, a byl vyslyšen a vysvobozen z nouze pro svoji pokoru.

Sv. Dominik se potom modlíval jen tímto způsobem, když z vnuknutí Božího vytušil, že se má na jeho přímlyvu stát něco velkého a zázračného. Nezakázal svým bratrům se tak modlit, ale také je k tomu nepovzbuzoval. Nevíme, co říkal, když při modlitbě probudil chlapce k životu a stál s rukama roztaženými ve tvaru kříže. Možná říkal slova Eliášova: „Hospodine, můj Bože, ať se, prosím, vrátí do tohoto dítěte život!“ (1Kr 17,21). Všichni mohli vidět, jak používal při modlitbě této výrazové formy, ale ani bratři ani sestry ani pánové a kardinálové ani nikdo jiný z těch, kteří se zdržovali v jeho blízkosti a tento tak zbožný a zázračný způsob modlitby pozorovali, nemohli si vzpomenout na slova, která vyslovil. Nezdálo se jim vhodné dodatečně se Dominika vyptávat, neboť u všech vyvolával velkou úctu a vážnost.

Slova žalmů, která vyjadřovala tento způsob modlitby, přednášel rozvážně a se zvláštním důrazem a říkal: „Hospodine, Bože, má spáso...“ (Ž 88,2-10) až k verši „Oči mám zkalené utrpením, po celé dny jsem tě, Hospodine, volal, vztahoval jsem k tobě dlaně.“ A dále: „Hospodine, slyš mou modlitbu, přej sluchu mým prosbám, odpověz mi pro svou pravdu, pro svou spravedlnost... Pospěš, odpověz mi, Hospodine, můj duch dokonává, neskrývej přede mnou svou tvář, nebo se budu podobat těm, kdo sestupují v jámu“ (Ž 143,1-7). Tak mohl každý zbožný člověk následovat modlitbu a učení našeho otce, cítil-li se zázračně přitahován k Bohu, nebo jím osloven, aby dosáhl pro sebe či druhé určité milosti. Když se Dominik takto modlil, zazářila z něj Davidova láska, Eliášův oheň, Kristova láska a jeho vlastní oddanost Bohu.

*převzato z knihy Dominika Duky Škola vnitřní modlitby,
vydané nakl. Petrov v Brně r. 1991*

100 let farnosti Panny Marie Růžencové

Výstava

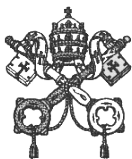
Srdečně Vás zveme na shlédnutí fotografií vystavených v chodbě a v přednáškovém sále kláštera dominikánů v Plzni. Autoři Kája Jančíková, Jitka a Tess Šmolíkovy a Jarda Grimm zamířili své objektivy na náš dominikánský chrám a konvent.

Pozvání

V sobotu dne 19. června se bude konat v prostorách přízemí kláštera dominikánů v Plzni výstava léčivých a aromatických rostlin. V programu se chystá požehnání bylin, audiovizuální přednáška o životě a díle abatyše Hildegardy, ochutnávka bylinkových čajů, výtvarná dílna a nebude chybět ani možnost obdivovat nebo si zakoupit výrobky uživatelů chráněné dílny Exodus.

Těšíme se na setkání s Vámi!

Judita

(Vatikán 24.3.2010) Svatý otec Benedikt XVI. se během svých středečních katechezí věnoval kromě jiných i dominikánským světcům.

Sv. Albert Veliký

Drazí bratři a sestry,

Jedním z největších učitelů středověké teologie je svatý Albert Veliký. Titul „veliký“ (magnus), s nímž vstoupil do dějin, odkazuje na šíři a hloubku jeho učení, kterou spojoval se svatostí života. Již jeho současníci mu neváhali připisovat výjimečné tituly. Jeden z jeho žáků, Ulrich ze Štrasburku, jej nazval „divem a zázrakem naší doby“.

Narodil se v Německu na počátku 13. století a již v mládí se vydal do italské Padovy, sídla jedné z nejproslulejších středověkých universit. Věnoval se tam studiu takzvaných „svobodných umění“: gramatiky, rétoriky, dialektiky, aritmetiky, geometrie, astronomie a hudby, tzn. všeobecné kultury a jevil výsadní zájem o přírodní vědy, které se tak velmi záhy staly oblíbeným polem jeho specializace. Během svého pobytu v Padově navštěvoval kostel dominikánů, k nimž pak vstoupil složením řeholních slibů. Životopisné prameny prozrazují, že toto rozhodnutí uzrávalo v Albertovi postupně. Intenzivní vztah k Bohu, příklad svatosti bratří dominikánů, kázání bl. Jordána Saského, nástupce sv. Dominika ve vedení Řádu kazatelů – to byly rozhodující faktory, které mu pomohly překonat veškeré pochybnosti a také přemoci odpor svých příbuzných. V mládí k nám často promlouvá Bůh a představuje nám plán našeho života. Osobní modlitba živená Slovem Pánovým, účast na svátostech a duchovní vedení osvícen-

nými muži jsou pro Alberta stejně jako pro nás nástroje k odhalování a následování Božího hlasu. Řeholní hábit obdržel od bl. Jordána Saského.

Po kněžském svěcení jej představení pověřili vyučováním v různých studijních centrech teologie spojených s otci dominikány. Výrazné intelektuální kvality mu umožnily zdokonalit se ve studiu teologie na slavných univerzitách té doby, např. v Paříži. Již v té době svatý Albert zahájil svou mimořádnou literární činnost, v níž pokračoval po celý život.

Byl pověřen významnými úkoly. Roku 1248 byl poslán, aby otevřel teologické studium v Kolíně, jednom z nejvýznamnějších měst Německa, kde v různých obdobích žil a které přijal za své. Z Paříže s sebou přivedl do Kolína výjimečného žáka, Tomáše Akvinského. Už jen zásluha, že byl učitelem svatého Tomáše, by stačila ke vzbuzení hlubokého obdivu ke svatému Albertovi. Mezi těmito dvěma teology vznikl vztah vzájemné důvěry a přátelství, lidských sklonů, které významně napomáhají rozvoji vědění. Roku 1254 byl Albert zvolen provinciálem „Provinciæ Teutoniæ“ – teutonské provincie otců dominikánů, která zahrnovala také komunity roztroušené na rozsáhlém území střední a severní Evropy. V této své službě vynikal horlivostí, vizitoval komunity a neustále pobízel spolubratry k věrnosti nauce a příkladu svatého Dominika.

Jeho talenty neunikly pozornosti papežovi té doby, Alexandru IV., který jej chtěl mít po svém boku v Anagni, kde papežové často pobývali, v Římě i ve Viterbu, aby mohl využívat jeho teologických znalostí. Papež jej jmenoval biskupem Řezna, tedy velké a významné diecéze, která však tehdy prožívala těžké období. Od roku 1260 do roku 1262 zastával Albert tuto službu s neúnavnou oddaností, dokázal vnést do města pokoj, zreorganizoval farnosti a konventy a dal nové podněty charitativním iniciativám.

V letech 1263 – 1264 Albert kázal z pověření Urbana IV. v Německu a v Čechách, odkud se pak vrátil do Kolína, kde se opět chopil svého poslání učitele, badatele a spisovatele. Byl mužem modlitby, vědy a charity, těšil se velké autoritě ve svých vystoupeních během různých příležitostí v církvi a společnosti své doby. Byl především mužem smíření a pokoje v Kolíně, kde se arcibiskup dostal do ostrého sporu s městskými institucemi. Během Druhého lyonského koncilu, svolaného roku 1274 papežem

Řehořem X., se zasadil o sjednocení latinské a řecké církve po velkém východním schizmatu z roku 1054; objasnil také myšlení Tomáše Akvinského, které bylo předmětem zcela neopodstatněných námitek, ba dokonce odsudků.

Zemřel v cele svého konventu Svatého Kříže v Kolíně roku 1280 a brzy poté začal být uctíván svými spolubratry. Církev jej vystavila úctě věřících beatifikací v roce 1622 a kanonizací roku 1933, kdy jej papež Pius XI. prohlásil Učitelem církve. Bylo to nepochybně patřičné uznání tomuto Božímu muži a významnému znalci nejenom věroučných pravd, ale také mnoha jiných sektorů vědění. Ostatně, stačí jen zběžný pohled na tituly jeho četných děl a stane se zřejmým, že jeho kultura má v sobě něco obdivuhodného. Jeho encyklopedické zájmy jej stejně jako jeho současníky vedly nejenom ke studiu filosofie a teologie, ale také všech dalších tehdy známých disciplín, od fyziky k chemii, od astronomie k mineralogii, od botaniky k zoologii. Z tohoto důvodu jej papež Pius XII. prohlásil za patrona přírodovědců a dal mu také titul Doctor Universalis právě pro šíři jeho zájmů a jeho vědění.

Vědecké metody používané svatým Albertem zajisté nebyly stejné jako ty, které byly vyvinuty v pozdějších stoletích. Jeho metoda spočívala v jednoduchém pozorování, v popisu a klasifikaci zkoumaných jevů, čímž otevřel cestu budoucímu bádání.

Máme se od něho ještě mnohé učit. Svatý Albert ukazuje, že mezi vírou a přírodními vědami není rozpor, třebaže v dějinách došlo k několika nedorozuměním. Muž víry a modlitby, jakým byl sv. Albert, se může klidně věnovat studiu přírodních věd, rozvíjet poznání mikro- i makrokosmu a objevovat zákony vlastní matérie, poněvadž to všechno přispívá k výživě touhy a lásky k Bohu. Bible k nám mluví o stvoření jako o prvním jazyce, kterým nám Bůh, jenž je svrchovanou inteligencí – Logem, zjevuje něco o sobě. Kniha Moudrosti například praví, že přírodní úkazy, obdařené velikostí a krásou jsou jakýmiisi uměleckými díly, jejichž prostřednictvím můžeme analogicky poznat Autora stvoření (srov. Mdr 13,5). Tímto klasickým středověkým i renesančním přirovnáním je možné podat svět přírody jako knihu, kterou napsal Bůh a kterou čteme na základě různých vědeckých přístupů (srov. Promluva k účastníkům plenárního zasedání Papežské akademie věd, 31. října 2008). Kolik jenom vědců rozvinulo ve šlépějích svatého Alberta Velikého svoje bádání, inspirovaná úžasem a vděčností

před světem, jenž se v jejich očích jakožto vědců a věřících jevil a jeví jako dobré dílo moudrého a milujícího Stvořitele! Vědecké bádání se tak mění na hymnus chval. Dobře to pochopil Enrico Medi, velký astrofyzik naší doby, jehož beatifikační proces probíhá, když řekl: „Ó tajemné galaxie..., vidím vás, počítám, chápu, studuji a objevuji, pronikám vás a sbírám. Od vás přijímám světlo a osvojuji si vědu, беру podněty a moudrost, třpyt barev a z vás tvořím básně. Vás hvězdy беру do svých rukou a s chvěním v jednotě svého bytí pozvedám nad vás samotné a v modlitbě vás předkládám Stvořiteli, jemuž se můžete klanět jedině mým prostřednictvím“ (Le opere. Inno alla creazione).

Svatý Albert Veliký nám připomíná, že mezi vědou a vírou existuje přátelství a že lidé vědy skrze své povolání ke studiu přírody mohou být prostoupeni autentickým a okouzlejícím nadšeniím svatosti.

Mimořádná otevřenost jeho mysli se projevuje také v úspěšně provedeném kulturním počinu, totiž v přijetí a docenění Aristotelova myšlení. V době sv. Alberta se totiž zejména na poli etiky a metafyziky šířilo poznání čtených děl tohoto velkého řeckého filosofa, který žil ve 4. století před Kristem. Projevovala se mocí rozumu, vysvětlovala jasně a pronikavě smysl a strukturu reality, její srozumitelnost, hodnotu a cíl lidských skutků. Svátý Albert otevřel cestu k úplné recepci Aristotelovy filosofie středověkou filosofií a teologií; recepci, kterou potom definitivně propočoval sv. Tomáš. Tato recepce filosofie, jež byla vlastně pohanská, předkřesťanská, představovala opravdovou kulturní revoluci té doby. Mnozí křesťanští myslitelé se však přesto obávali Aristotelovy nekřesťanské filosofie, především proto, že byla v podání jejích arabských komentátorů interpretována způsobem, který ji přinejmenším v několika bodech ukazoval jako neslučitelnou s křesťanskou vírou. Kladlo se proto dilema: víra a rozum jsou v rozporu nebo nikoli?

Právě zde spočívá jedna z velkých zásluh svatého Alberta. Studoval Aristotelova díla s vědeckou seriózností v přesvědčení, že všechno to, co je skutečně racionální, je slučitelné s vírou zjevenou v Písmu svatém. Jinými slovy, svátý Albert Veliký přispěl ke zrodu autonomní filosofie, která se od teologie liší a spojuje se s ní pouze v jednotě pravdy. Tak se ve 13. století zrodila jasná distinkce mezi těmito dvěma věděními, filosofií a teologií, které ve

vzájemném dialogu harmonicky spolupracují na objevu autentického povolání člověka, toužícího po pravdě a blaženosti. Právě teologii definoval svatý Albert jako „afektivní vědu“, která ukazuje člověku jeho povolání k věčné radosti, radosti, jež prýští z plného přilnutí k pravdě.

Svatý Albert Veliký byl schopen tyto pojmy jednoduše a srozumitelně předat. Autentický syn svatého Dominika rád kázal Božímu lidu, který byl uchvácen jeho slovem a životním příkladem.

Drazí bratři a sestry, prosme Pána, aby v církvi svaté nikdy nechyběli učení, zbožní a moudří teologové jako byl svatý Albert Veliký a pomáhali každému z nás osvojovat si „formuli svatosti“, kterou svým životem uskutečňoval: „Chtít všechno, co chci, pro slávu Boží, jako Bůh, který chce pro svou slávu všechno, co chce“, to znamená přizpůsobovat se vždycky vůli Boží, abychom chtěli a konali všechno jenom a vždy pro Jeho slávu, a tak pro naši spásu a spásu celého světa.

text katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci na Náměstí sv. Petra

přeložil Milan Glaser

převzato z www.radiovaticana.cz

Prosby o modlitby

a) obecné (převzato z OPuscula):

... za magistra řádu

... za nového pražského arcibiskupa Mons. Dominika Duku OP

... za otce provinciála fr. Benedikta OP a bratry zastávající
provinční oficia

... za projekt přestavby pražského kláštera

... za letní misie v Litoměřicích

... za nová povolání pro všechny větve dominikánské rodiny

... za naše bratry a sestry, kteří kdekoli na světě trpí kvůli výkonu své
služby

... za apoštolské působení v médiích, především na internetu

... za projekt křesťanského knihkupectví OLIVA

... za nemocné členy, příbuzné a přátele dominikánské rodiny

... za naše bratry a sestry působící ve školství

... za naše bratry studenty ve Francii

... za znojenské mnišky, které hledají nový příbytek

... za naše nové bratry a sestry z laického sdružení v Polici nad Metují

... za farnost v Praze na Zlíchově

... za rozvoj teologie a křesťanské filosofie na Teologické fakultě
v Českých Budějovicích
... za Postupovy v jejich těžké životní situaci
... za bratra Jana Pavla z LSSD, který je vážně nemocen

b) speciální (MS Plzeň):

... za našeho otce biskupa Františka
... za naši diecézi
... za kněze, jáhny a zasvěcené osoby (*úmysl o. biskupa na červen*)
... za děti (*úmysl o. biskupa na červenec*)
... za rodiny (*úmysl o. biskupa na srpen*)
... za naše zemřelé členy známé i neznámé
... za naše nemocné členy
... za naše členy, kteří se nemohou dostavovat na společná setkání
... za naše členy, kteří s naším MS nejsou v kontaktu
... za naše představené a za Boží pomoc pro všechna důležitá
rozhodnutí
... za našeho řádového asistenta otce Prokopa
... za farnost v Dobřanech
... za bratry v plzeňském konventu
... za farnost u Panny Marie Růžencové v Plzni
... za farnosti všech našich bratří a sester

Přejeme hojnost Božího požehnání:

Narozeniny

† Vilemína Josefa Ziková	4.6.1943
P. Alvarez Kodeda	30.6.1961
Inocenc Starý	9.7.1954
P. Vojtěch Soudský	18.7.1952
Kateřina Hyláková	18.7.1973
† Marie Malvína Kosová	25.7.1922
† Marta Lucie Vacková	29.7.1925
Mannes Svejkovský	1.8.1986
Tomáška Srbecká	3.8.1963
P. Cyril Molnár	3.8.1966
† Marie Kateřina Jandová	17.8.1931
Klára Vídeňská	20.8.1932
Kateřina Taliánová	22.8.1973
Adelaida Holubová	25.8.1939
Jeronym Ježík	3.9.1970

Časné sliby

† Milena Norberta Koulová	VI.1941
Otilie Pánková	I.1941
Monika Lhotáková	16.6.1995
† Marie Kateřina Jandová	16.6.1996
Diana Váňová	16.6.1996
P. Alvarez Kodeda	28.8.1993
† Věra Anunciáta Pirnerová	IX.1949
Zdislava Prošková	IX.1949

Věčné sliby

† Marta Lucie Vacková	2.6.2001
Augustin Nečas	17.7.2001
P. Prokop Bahník	8.8.1979
† Zdeňka Česlava Černá	8.8.1994
Zdislava Hlaváčová	8.8.1994
† Milada Candida Chvostová	8.8.1994
† Marie Malvína Kosová	8.8.1994
† Milena Norberta Koulová	8.8.1994
Magdalena Milfortová	8.8.1994
† Miroslav Albert Němec	8.8.1994
Otilie Pánková	8.8.1994
Terezie Pázralová	8.8.1994
† Věra Anunciáta Pirnerová	8.8.1994
Zdislava Prošková	8.8.1994
Terezie Šašková	8.8.1994
† Antonín Patrik Vlasák	8.8.1994
Zdislava Tvrdíková	8.8.1994
P. Alvarez Kodeda	8.8.1996

Kněžské svěcení

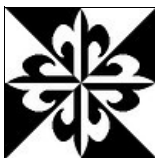
P. Alvarez Kodeda	20.6.1998
P. Prokop Bahník	22.6.1982
P. Augustin Prokop	26.6.1977
P. Vojtěch Soudský	22.8.1987
P. Tomáš Pospíšil	22.8.1987

Úmrtí

† Anna Antonína Hasmanová	8.7.1999
† Olga Dominika Krabovská	VIII.1999
† Marie Malvína Kosová	13.8.1999

Svátek

† Milena Norberta Koulová	6.6.
Diana Váňová	8.6.
Magdalena Milfortová	22.6.
Inocenc Starý	22.6.
P. Prokop Bahník	4.7.
† Zdeňka Česlava Černá	17.7.
† Růžena Jana (z Azy) Krausová	2.8.
† Olga Dominika Krabovská	8.8.
Mannes Svejkovský	18.8.
Jakub (z Bevagne) Brůha	23.8.
Monika Lhotáková	27.8.
P. Augustin Prokop	28.8.
Augustin Nečas	28.8.

☺ ZPRÁVY ☹

Příští schůzka MS bude 7. září od 16 hod.

DOPISY – informační měsíčník laiků O.P. Vydává Laické sdružení sv. Dominika – Místní sdružení Panny Marie Růžencové, Jiráskovo nám. 30, 301 54 Plzeň; <http://pmr.op.cz>; e-mail: j.horacek@centrum.cz.

Pouze pro vnitřní potřebu. Neprodejné. Odpovědný redaktor Jan Vincenc Horáček.

Příspěvky zasílejte na výše uvedené adresy. Redaktor si vyhrazuje právo příspěvky upravovat a krátit.